

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΓΑΡΟΥ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Υπό την εποπτεία του ΥΠ.Π.Ο.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Σε συνεργασία

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

.Asmik.
Grigorian
Dmytro
& **Popov**

07.02.2026

ΓΚΑΛΑ ΟΠΕΡΑΣ

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

25 ΜΕΓΑΡΟ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

...και συνεχίζουμε

ΧΟΡΗΓΟΣ ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΩΝ
ΑΕΓΕΑΝ

ΧΟΡΗΓΟΙ
Papadopoulos
Automotive Group
Uber
more.com

ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ
GRAND HOTEL PALACE

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
EPT **EPT 3** **95.8 FM** **102 FM** **TV100** **FM100**

Μαζί, σε όσα μας απογειώνουν.

aegeanair.com

Επίσημος χορηγός
Αερομεταφορών

A STAR ALLIANCE MEMBER

ΑΕΓΕΑΝ

Πρόγραμμα

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Giacomo Puccini (1858-1924)

Από την όπερα *Le Villi* («Οι Λάμιες»)

«La Tregenda» («Η σύναξη των πνευμάτων») - Ιντερμέτζο, β΄ πράξη (ορχηστρικό) [4΄]

Από την όπερα *Τόσκα*

«Vissi d'arte» («Εζησα για την τέχνη») - Άρια της Τόσκα, β΄ πράξη [4΄]

«Recondita armonia» («Κρυμμένη αρμονία») - Άρια του Καβαραντόσι, α΄ πράξη [3΄]

Antonín Dvořák (1841-1904)

Σλαβικός Χορός αρ. 1 σε ντο μείζονα, έργο 46 (ορχηστρικό) [4΄]

Από την όπερα *Ρούσαλκα*

«Měsíčku na nebi hlubokém» («Τραγούδι στο φεγγάρι») - Άρια της Νεράιδας, α΄ πράξη [6΄]

«Vidino divná, přesladká» («Παράξενη, γλυκιά οπτασία») - Άρια του Πρίγκιπα, α΄ πράξη [6΄]

«Miláčku, znáš mne, znáš?» («Αγαπημένε μου, με αναγνωρίζεις;») - Ντουέτο, γ΄ πράξη [13΄]

Διάλειμμα

Β΄ ΜΕΡΟΣ

G. Puccini

Από την όπερα *Μανόν Λεσκό*

«Donna non vidi mai» («Γυναίκα σαν κι αυτή δεν είδα ποτέ!») - Άρια του Ντε Γκριέ, α΄ πράξη [2΄]

«Sola, perduta, abbandonata» («Μόνη, χαμένη, εγκαταλελειμμένη») - Άρια της Μανόν, δ΄ πράξη [6΄]

«Tu, tu, amore? Tu?» («Εσύ, αγάπη μου; Εσύ;») - Ντουέτο, β΄ πράξη [8΄]

Από την όπερα *Μαντάμα Μπατερφλάι*

Ιντερμέτζο, ενδιάμεσο μεταξύ β΄ και γ΄ πράξης (ορχηστρικό) [7΄]

«Addio, fiorito asil» («Αντίο, ανθισμένο καταφύγιο») - Άρια του Πίνκερτον, γ΄ πράξη [2΄]

«Un bel dì, vedremo» («Μια όμορφη μέρα, θα δούμε») - Άρια της Τσο-Τσο-Σαν, β΄ πράξη [5΄]

«Vogliatemi bene» («Αγάπησέ με») - Ντουέτο, α΄ πράξη [8΄]

Συνολική διάρκεια: 1 ώρα & 40 λεπτά

Asmik Grigorian σοπράνο

Dmytro Popov τενόρος

Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης

Μουσική διεύθυνση **Modestas Pitrenas**

Η αποψινή συναυλία της Ασμίκ Γκριγκοριάν, από τις πλέον διακεκριμένες και δραματικά επιδραστικές σοπράνο της εποχής μας, και του Ντιμίτρο Ποπόφ, λυρικού και εκφραστικού τενόρου με διεθνή παρουσία, παρουσιάζει ένα ταξίδι στον κόσμο της όπερας με αποσπάσματα από έργα του Τζάκομο Πουτσίνι και του Άντονιν Ντβόρζακ. Παρά τις διαφορετικές τους καταβολές, οι δύο συνθέτες μοιράζονται την ικανότητα να αποτυπώνουν με άμεσο και βαθιά ανθρώπινο τρόπο μέσα από τη μουσική τους τη δύναμη του συναισθήματος. Από τον υπερφυσικό και τελετουργικό κόσμο της όπερας *Le Villi* («Οι Λάμιες») και τον σκληρό λυρισμό της *Τόσκα*, τη ρομαντική ποίηση και τη λαϊκή φαντασία της *Ρούσαλκα*, έως το παθιασμένο δράμα της *Μανόν Λεσκό* και τη βαθιά ανθρώπινη τραγωδία της *Μαντάμα Μπατερφλάι*, το πρόγραμμα αναδεικνύει διαφορετικές όψεις του έρωτα, της απώλειας, της ενοχής και της θυσίας. Εναλλάσσοντας άριες, ντουέτα και ορχηστρικά αποσπάσματα, η βραδιά αναδεικνύει τη δύναμη του λυρικού θεάτρου να μεταπλάθει τις ανθρώπινες εμπειρίες και τα συναισθήματα σε μουσικό δράμα.

Giacomo Puccini (1858-1924)

«La Tregenda» - Ορχηστρικό ιντερμέτζο από την όπερα *Le Villi*

Το ορχηστρικό απόσπασμα «La Tregenda» προέρχεται από τη β' πράξη της όπερας *Le Villi* («Οι Λάμιες») του Τζάκομο Πουτσίνι και αποτελεί το κεντρικό ορχηστρικό επεισόδιο της πράξης, χορευτικού χαρακτήρα. Η όπερα *Le Villi* υπήρξε το πρώτο σκηνικό έργο του Πουτσίνι, γράφτηκε το διάστημα 1883-84, και η αρχική μονόπρακτη έκδοσή του έκανε πρεμιέρα στις 31 Μαΐου 1884 στο Teatro Dal Verme του Μιλάνου, σηματοδοτώντας την επίσημη είσοδο του συνθέτη στον κόσμο της ιταλικής όπερας. Στη «La Tregenda» (που μπορεί να αποδοθεί ως «η σύναξη των πνευμάτων») ο συνθέτης ζωντανεύει τον σλαβικό μύθο των *βίλι*, των αιθέριων πνευμάτων νεαρών γυναικών που, προδομένες από τους εραστές τους στη ζωή, επιστρέφουν για να πάρουν εκδίκηση. Οι *βίλι* εξαναγκάζουν τους άπιστους άνδρες σε έναν τελετουργικό χορό μέχρι θανάτου, με έντονο υπερφυσικό και διονυσιακό χαρακτήρα. Ο μύθος, βαθιά ριζωμένος στην κεντροευρωπαϊκή λαϊκή παράδοση, υπήρξε ιδιαίτερα προσφιλής στη ρομαντική φαντασία του 19ου αιώνα και ήταν ήδη γνωστός από το μπαλέτο *Ζιζέλ*. Στο απόσπασμα αυτό, ο Πουτσίνι συμπυκνώνει δραματουργικά το στοιχείο του υπερφυσικού και της εκδίκησης σε καθαρά συμφωνικούς όρους, χωρίς φωνές, αφήνοντας την ορχήστρα να αφηγηθεί την εξέλιξη της δράσης. Ο έντονος ρυθμικός παλμός, η επαναληπτικότητα των μοτίβων και η συχνή προσφυγή σε ελάσσονες τονικότητες δημιουργούν μια αίσθηση ακατάπαυστης κίνησης και απειλής, ενώ η

πυκνή και σκοτεινή ενορχήστρωση ενισχύει τον δραματικό και διονυσιακό χαρακτήρα του χορού. Παρότι πρόκειται για έργο νεανικής περιόδου, αποκαλύπτει ήδη τη θεατρική ιδιοσυγκρασία του συνθέτη καθώς και την ικανότητά του να μετατρέπει τη συμφωνική γραφή σε αφηγηματικό μέσο· γι' αυτό και η «La Tregenda» έχει καθιερωθεί στο συναυλιακό ρεπερτόριο ως αυτοτελές ορχηστρικό απόσπασμα.

Από την όπερα *Τόσκα* «Vissi d'arte» - Άρια της Τόσκα «Recondita armonia» - Άρια του Καβαραντόσι

Η όπερα *Τόσκα* του Πουτσίνι παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 1900 στη Ρώμη και αποτελεί ένα από τα ώριμα και δραματικότερα έργα του συνθέτη. Βασισμένη στο ομώνυμο θεατρικό έργο του Βικτοριέν Σαρντού (Victorien Sardou, 1831-1908), διαδραματίζεται στη Ρώμη του 1800 και ανήκει στο ρεύμα του ιταλικού βερισμού, συνδυάζοντας πολιτική ένταση, πάθος και προσωπική τραγωδία με κεντρικό ρόλο της ορχήστρας στη δραματουργική εξέλιξη. Από την πρεμιέρα της, η *Τόσκα* γνώρισε ευρεία αποδοχή και εξελίχθηκε σε μία από τις πλέον δημοφιλείς όπερες του διεθνούς ρεπερτορίου.

Η άρια «Vissi d'arte» («Έζησα για την τέχνη») ανήκει στη β' πράξη της όπερας και αποτελεί μία από τις πιο εσωτερικές και συγκινητικές στιγμές του ιταλικού λυρικού ρεπερτορίου για δραματική σοπράνο. Η ηρωίδα Τόσκα, παγιδευμένη ανάμεσα στην αγάπη της για τον Καβαραντόσι και στον ωμό εκβιασμό του Σκάρπια, εκφράζει μια προσωπική, σχεδόν προσευχητική

εξομολόγηση, μια κραυγή αγωνίας απέναντι στην αδικία της μοίρας. Σε αντίθεση με τις περισσότερες άριες του 19ου αιώνα, η «Vissi d'arte» δεν λειτουργεί ως επίδειξη δεξιοτεχνίας αλλά ως στιγμή εσωτερικής περισυλλογής και εξομολόγησης, με απλή, εκτενή μελωδική γραμμή και διακριτική ορχηστρική συνοδεία. Εδώ ο Πουτσίνι μετατρέπει τη λυρική φόρμα σε ψυχολογικό μονόλογο και συμπυκνώνει, μέσα σε λίγα λεπτά, την ανθρώπινη αγωνία, την πίστη και την απελπισία.

Στην επόμενη άρια, «Recondita armonia» («Κρυμμένη αρμονία») της α' πράξης, σκιαγραφείται ο ψυχικός κόσμος του ζωγράφου Μάριο Καβαραντόσι. Καθώς ζωγραφίζει, εκφράζει τον θαυμασμό του για την ομορφιά της αγαπημένης του Τόσκα, συγκρίνοντας τα χαρακτηριστικά της με εκείνα της Μαρίας Μαγδαληνής, όπως την απεικονίζει στον πίνακά του. Τα λόγια του αποκαλύπτουν τη γοητεία που ασκεί πάνω του η διαφορετικότητα των μορφών και η αρμονική τους συνύπαρξη, συνδέοντας τον έρωτα με την τέχνη. Η άρια ξεδιπλώνεται σε μια πλατιά, λυρική μελωδία, με τη φωνή να βρίσκεται στο επίκεντρο και την ορχήστρα να τη στηρίζει διακριτικά, δημιουργώντας κλίμα ηρεμίας και στοχασμού.

Antonín Dvořák (1841-1904)

Ο Άντονιν Ντβόρζακ υπήρξε ο πρώτος Βοημός συνθέτης που γνώρισε παγκόσμια αναγνώριση και θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους δημιουργούς της Ρομαντικής εποχής. Ξεχωρίζει για την ενσωμάτωση στοιχείων της λαϊκής μουσικής στο έργο του, τα οποία διαμόρφωσαν ένα προσωπικό και άμεσα αναγνωρίσιμο ύφος. Παρότι είναι κυρίως γνωστός για τις συμφωνίες, τα κοντσέρτα και τη μουσική δωματίου, συνέθεσε επίσης δέκα όπερες, με πιο γνωστή τη *Ρούσαλκα*.

Σλαβικός χορός αρ. 1 σε ντο μείζονα, έργο 46

Ο Σλαβικός Χορός αρ. 1 ανήκει στην πρώτη σειρά των Σλαβικών Χορών, έργο 46, που συνέθεσε ο Ντβόρζακ το 1878, κατόπιν παραγγελίας του εκδότη Fritz Simrock. Το έργο γράφτηκε αρχικά για πιάνο τέσσερα χέρια, ανταποκρινόμενο στη διαδεδομένη ερασιτεχνική πρακτική των αστικών σαλονιών του 19ου αιώνα, και λίγο αργότερα ο συνθέτης το ενορχήστρωσε ο ίδιος για συμφωνική ορχήστρα. Η επιτυχία των Σλαβικών Χορών υπήρξε άμε-

ση και διεθνής, καθιερώνοντας τον Ντβόρζακ στο ευρωπαϊκό μουσικό προσκήνιο. Ο Χορός αρ. 1 αντλεί την έμπνευσή του από το *φούριαντ* (furiant), έναν γρήγορο και εκρηκτικό παραδοσιακό χορό της Βοημίας, και διακρίνεται για τη ζωηρή ρυθμική ενέργεια, τις έντονες τονικές αντιθέσεις μείζονα-ελάσσονα και τη χαρακτηριστική έμφαση στις χαμηλές φωνές της ορχήστρας. Παρότι το ύφος του παραπέμπει στη λαϊκή παράδοση, η μουσική δεν βασίζεται σε αυθεντικά δημοτικά θέματα· πρόκειται για πρωτότυπη σύνθεση, γραμμένη στο πνεύμα της λαϊκής μουσικής, και αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα της συνθετικής ευρηματικότητας του Ντβόρζακ και της μοναδικής του ικανότητας να μεταπλάθει το εθνικό ιδίωμα σε λόγια συμφωνική μουσική.

Από την όπερα *Ρούσαλκα* «Měsíčku na nebi hlubokém» - Άρια της Νεράιδας «Vidino divná, přesladká» - Άρια του Πρίγκιπα «Miláčku, znáš mne, znáš?» - Ντουέτο

Η *Ρούσαλκα* αποτελεί μία από τις σημαντικότερες όπερες της τσεχικής σχολής, γραμμένη σε περίοδο δημιουργικής ακμής για τον Ντβόρζακ, λίγο μετά την επιστροφή του από την Αμερική. Παρουσιάστηκε πρώτη φορά στις 31 Μαρτίου 1901 στην Πράγα, γνωρίζοντας τεράστια επιτυχία. Το λιμπρέτο, βασισμένο σε σλαβικούς μύθους για τις *ρούσαλκι* (νεράιδες των νερών) και επηρεασμένο από το παραμύθι *Η μικρή γοργόνα* του Άντερσεν, προσέφερε στον συνθέτη τη δυνατότητα να αναπτύξει μια μουσική γλώσσα όπου η τσεχική λαϊκή παράδοση συνυπάρχει με εκλεπτυσμένη ενορχήστρωση.

Η άρια «Τραγούδι στο φεγγάρι» («Měsíčku na nebi hlubokém»), στην οποία η Νεράιδα παρακαλεί το φεγγάρι να μεταφέρει το μήνυμά της στον αγαπημένο της Πρίγκιπα, ξεχωρίζει για την αργή, σχεδόν διάφανη μελωδική της γραμμή και τη λεπταίσθητη ορχηστρική υφή. Η μουσική δημιουργεί ατμόσφαιρα ονείρου, μοναξιάς και προσμονής, αποτυπώνοντας τον βαθύ πόθο της ηρωίδας για έναν κόσμο που παραμένει ακόμη απρόσιτος. Ως εσωτερικός μονόλογος, η άρια προοικονομεί τη δραματική σύγκρουση ανάμεσα στον ανθρώπινο και τον υπερφυσικό κόσμο που βρίσκεται στο επίκεντρο της πλοκής της όπερας.

Η άρια του Πρίγκιπα από την α' πράξη («Vidino divná, přesladká») είναι μια λυρική εξομολόγηση γεμάτη θαυμασμό και απο-

ρία απέναντι στη μυστηριώδη μορφή που εμφανίζεται μπροστά του ως «οπτασία παράξενη, υπέρμετρα γλυκιά». Ο ήρωας, γοητευμένος αλλά και αβέβαιος, αναρωτιέται αν πρόκειται για άνθρωπο ή για πλάσμα του παραμυθιού και εκφράζει τον αιφνίδιο, ακατανίκητο έρωτά του για τη νεράιδα του νερού, χωρίς ακόμη να γνωρίζει την αληθινή της φύση. Η μουσική κινείται σε λυρικό, ονειρικό ύφος, με τη φωνή να ξεχωρίζει πάνω στην απαλή ορχηστρική συνοδεία, δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα μαγείας και προσμονής. Παράλληλα, η άρια λειτουργεί αφηγηματικά, παρουσιάζοντας τον κόσμο των ανθρώπων και τα συναισθήματα του Πρίγκιπα, πάνω στα οποία θα αναπτυχθεί η δραματική εξέλιξη της όπερας.

Το ντουέτο που θα ακούσουμε από την γ' πράξη αποτελεί την κορύφωση της τραγικής ιστορίας αγάπης ανάμεσα στη Ρούσαλκα και τον Πρίγκιπα. Ύστερα από την προδοσία και τον χωρισμό τους, οι δύο ήρωες συναντιούνται για τελευταία φορά σε έναν διάλογο γεμάτο ένταση, ενοχή και ανεκπλήρωτη επιθυμία. Η Ρούσαλκα, καταδικασμένη να περιπλανιέται ανάμεσα στον ανθρώπινο και τον υπερφυσικό κόσμο, αποκαλύπτει πως το φιλί της φέρνει τον θάνατο, ενώ ο Πρίγκιπας, συνειδητοποιώντας το σφάλμα του, αποζητά τη λύτρωση μέσα από την αγάπη και την αυτοθυσία. Η μουσική εναλλάσσει στιγμές λυρικής τρυφερότητας με δραματικές εξάρσεις, αποτυπώνοντας τη σύγκρουση ανάμεσα στον πόθο και την καταδίκη. Το ντουέτο καταλήγει σε μια σπαρακτική αλλά εξαγνιστική κορύφωση, όπου ο θάνατος του Πρίγκιπα λειτουργεί ως πράξη συγχώρεσης και λύτρωσης, σφραγίζοντας τον ποιητικό και βαθιά μελαγχολικό κόσμο της όπερας.

G. Puccini

Από την όπερα *Μανόν Λεσκό*
«Donna non vidi mai» – Άρια του Ντε Γκριέ
«Sola, perduta, abbandonata» – Άρια της Μανόν
«Tu, tu, amore? Tu?» – Ντουέτο

Η όπερα *Μανόν Λεσκό* του Πουτσίνι παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 1893 στο Τορίνο και αποτέλεσε το έργο που καθιέρωσε οριστικά τον συνθέτη στο ιταλικό λυρικό θέατρο. Βασισμένη στο δημοφιλές μυθιστόρημα *Η ιστορία του ιππότη Ντε Γκριέ και της Μανόν Λεσκό* του Αββά Πρεβό (Abbé Prévost, 1697-1763),

αφηγείται την παθιασμένη και τραγική ιστορία αγάπης ανάμεσα στη Μανόν και τον Ντε Γκριέ, μια σχέση που ταλαντεύεται ανάμεσα στον έρωτα, την κοινωνική φιλοδοξία και την ηθική κατάρρευση. Στη *Μανόν Λεσκό*, ο Πουτσίνι απομακρύνεται από τα συμβατικά πρότυπα της ιταλικής όπερας του 19ου αιώνα και διαμορφώνει ένα προσωπικό δραματικό ύφος, με έντονη συναισθηματική φόρτιση και καθοριστικό ρόλο της ορχήστρας στη σκιαγράφηση των χαρακτήρων. Το έργο προοιδιαίνει για τις μεγάλες ώριμες όπερες που θα ακολουθήσουν και σηματοδοτεί την αρχή της διεθνούς πορείας του Πουτσίνι ως ενός από τους σημαντικότερους συνθέτες όπερας του τέλους του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνα.

Η άρια «Donna non vidi mai» («Γυναίκα σαν κι αυτή δεν είδα ποτέ!») από την α' πράξη εκφράζει τη λυρική εξομολόγηση του Ντε Γκριέ τη στιγμή της πρώτης του συνάντησης με τη Μανόν. Συγκλονισμένος από την ομορφιά της, ο ήρωας βιώνει έναν αιφνίδιο και μεταμορφωτικό έρωτα, που ξυπνά μέσα του την αίσθηση μιας «νέας ζωής». Η μουσική, με έντονη εκφραστικότητα, δεν συνοδεύει απλώς τον λόγο αλλά τον καθοδηγεί δραματουργικά, αποτυπώνοντας τον ενθουσιασμό, την τρυφερότητα και τη σχεδόν ονειρική έκσταση της πρώτης ερωτικής αφύπνισης, προετοιμάζοντάς μας για τη βαθιά συναισθηματική ένταση που θα ακολουθήσει στο έργο.

Η άρια «Sola, perduta, abbandonata» («Μόνη, χαμένη, εγκαταλελειμμένη») της δ' πράξης αποτελεί την κορυφαία στιγμή της τραγικής απομόνωσης της Μανόν. Εγκαταλελειμμένη σε μια ερημική γη και αντιμέτωπη με τις συνέπειες των επιλογών της, η ηρωίδα βιώνει την απόλυτη μοναξιά, τον φόβο του θανάτου και το βάρος των αναμνήσεων. Η μουσική εκφράζει την ψυχική της κατάρρευση, με δραματικές κορυφώσεις και απότομες εσωτερικές μεταπτώσεις, αποδίδοντας την απόγνωση και τις απελπισμένες ικεσίες να παραμείνει στη ζωή. Η άρια συμπυκνώνει την παθιασμένη και ανελέητη αφήγηση του έργου και σφραγίζει δραματουργικά το τέλος της ηρωίδας.

Το ντουέτο «Tu, tu, amore? Tu?» («Εσύ, αγάπη μου; Εσύ;») προέρχεται από τη β' πράξη και ζωντανεύει τη στιγμή της αιφνίδιας επανένωσης της Μανόν με τον Ντε Γκριέ. Η έκπληξη και η συγκίνηση της αναγνώρισης μετατρέπονται αμέσως σε ξέσπασμα έρωτα και πάθους, αποκαλύπτοντας την ακατανίκητη δύ-

ναμη της σχέσης τους, παρά το βάρος της προδοσίας και των αντιφάσεων. Η μουσική αναδεικνύει τη συναισθηματική ένταση της στιγμής με βαθιά εκφραστικότητα, προοικονομώντας τη δραματική αντιπαράθεση που ακολουθεί και υπογραμμίζοντας τη μοιραία έλξη ανάμεσα στους δύο ήρωες.

Από την όπερα *Μαντάμα Μπατερφλάι*
Ορχηστρικό ιντερμέτζο
«Addio, fiorito asil» – Άρια του Πίνκερτον
«Un bel dì, vedremo» – Άρια της Τσο-Τσο-Σαν
«Vogliatemi bene» – Ντουέτο

Η όπερα *Μαντάμα Μπατερφλάι* παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στις 17 Φεβρουαρίου 1904 στη Σκάλα του Μιλάνου. Παρά τη δυσμενή υποδοχή της πρεμιέρας, το έργο αναθεωρήθηκε από τον συνθέτη και σύντομα καθιερώθηκε ως ένα από τα πιο συγκινητικά και δραματικά έργα του διεθνούς ρεπερτορίου. Βασισμένη σε θεατρικό έργο των Αμερικανών Τζον Λούθερ Λονγκ (John Luther Long, 1861-1927) και Ντέιβιντ Μπελάσκο (David Belasco, 1853-1931), η *Μαντάμα Μπατερφλάι* αφηγείται την τραγική ιστορία της Γιαπωνέζας Τσο-Τσο-Σαν, η οποία εγκαταλείπεται από τον Αμερικανό αξιωματικό Πίνκερτον. Στην όπερα αυτή ο Πουτσίνι συνδυάζει έντονο συναισθηματισμό, λεπτή ψυχογραφία και εξωτικές χρωματικές αναφορές, αναδεικνύοντας μέσα από τη μουσική του με ιδιαίτερη ευαισθησία τη σύγκρουση ανάμεσα σε διαφορετικούς πολιτισμούς και αντιλήψεις για την αγάπη και την τιμή.

Το ορχηστρικό ιντερμέτζο ανάμεσα στη β' και την γ' πράξη λειτουργεί ως δραματική γέφυρα πριν από το τραγικό τέλος της όπερας, όπου η Τσο-Τσο-Σαν αυτοκτονεί σύμφωνα με τον κώδικα τιμής. Χωρίς τη συμμετοχή φωνών, η ορχήστρα αναλαμβάνει να εκφράσει τη σιωπηλή αγωνία, τη μοναξιά και την εσωτερική ένταση της Μπατερφλάι, προαναγγέλλοντας την αμετάκλητη μοίρα της. Με λιτή, φορτισμένη γραφή και έντονη συναισθηματική συγκέντρωση, το ιντερμέτζο συμπυκνώνει το δράμα σε καθαρά συμφωνικούς όρους και αποτελεί ένα από τα πιο συγκινητικά ορχηστρικά αποσπάσματα του Πουτσίνι, αποκαλύπτοντας τη μοναδική του ικανότητα να αφηγείται ψυχολογικό βάθος χωρίς λόγια.

Η άρια «Addio, fiorito asil» («Αντίο, ανθισμένο καταφύγιο») από το τέλος της γ' πράξης της όπερας σκιαγραφεί τη στιγμή που ο Πίνκερτον συνειδητοποιεί την ενοχή του. Ο ήρωας αποχαιρετά τον τόπο όπου γνώρισε την αγάπη της Τσο-Τσο-Σαν, αναγνωρίζοντας το σφάλμα του και χαρακτηρίζοντας ο ίδιος τον εαυτό του δειλό. Με συγκρατημένη, εσωτερική ένταση και έντονο εξομολογητικό χαρακτήρα, η άρια αποκαλύπτει την ηθική κατάρρευση του Πίνκερτον και σηματοδοτεί τη μετάβαση προς την τραγική κατάληξη του έργου.

Η άρια «Un bel dì, vedremo» («Μια όμορφη μέρα, θα δούμε») της β' πράξης, από τις εμβληματικές στιγμές του έργου, αποτυπώνει την αδιάσειστη, σχεδόν παιδική ακόμη πίστη της Τσο-Τσο-Σαν στην επιστροφή του Πίνκερτον. Μιλώντας στη Σουζούκι, την υπηρέτριά της, η ηρωίδα περιγράφει με λεπτομέρεια το όραμά της: το πλοίο που θα φανεί στον ορίζοντα, τη σιωπηλή της αναμονή και τη στιγμή της επανένωσης. Η μουσική ξεκινά εσωτερικά και συγκρατημένα, σαν ψίθυρος ελπίδας, και σταδιακά ανοίγεται σε μεγαλύτερες φράσεις, αποκαλύπτοντας το βάθος της προσμονής και της αυταπάτης. Χωρίς δραματικές εξάρσεις, ο Πουτσίνι χτίζει μια συγκλονιστική ψυχογραφία, όπου η τρυφερότητα και η βεβαιότητα της αγάπης συνυπάρχουν με μια αίσθηση τραγικής ειρωνείας, καθώς το κοινό γνωρίζει ήδη ότι η ελπίδα αυτή είναι καταδικασμένη.

Το ντουέτο «Vogliatemi bene» («Αγάπησέ με») από την α' πράξη της όπερας εκτυλίσσεται τη στιγμή της ένωσης της Τσο-Τσο-Σαν με τον Πίνκερτον. Η νεαρή Γιαπωνέζα, έχοντας εγκαταλείψει τον κόσμο της οικογένειας και της παράδοσης, ζητά με αφοπλιστική απλότητα να αγαπηθεί ολοκληρωτικά, αφιερώνοντας στη σχέση αυτή όλη της την ύπαρξη. Ο Πίνκερτον, από την πλευρά του, ανταποκρίνεται με λόγια και μουσική γεμάτα πάθος, χωρίς όμως το ίδιο υπαρξιακό βάθος. Η μουσική του Πουτσίνι αποδίδει την ένταση και τη γοητεία της στιγμής, αλλά ταυτόχρονα αφήνει να διαφανεί η ασυμμετρία των συναισθημάτων· για την Τσο-Τσο-Σαν πρόκειται για έναν δεσμό ζωής, ενώ για τον Πίνκερτον μια πρόσκαιρη εμπειρία. Το ντουέτο λειτουργεί ως δραματουργικό προοίμιο της τραγωδίας που θα ακολουθήσει και προοικονομεί τη μοιραία εξέλιξη του έργου.

Κείμενα: Μαρία Μπελίδου

Asmik Grigorian

«Καθηλωτικό δραματικό ταλέντο» (*The New York Times*), με «εκπληκτική ευελιξία» (*The Times*) και με φωνή «άγρια, πλούσια και σκοτεινή» (*Le Monde*), η Λιθουανή σοπράνο Ασμίκ Γκριγκοριάν συγκαταλέγεται στις σημαντικότερες προσωπικότητες της σύγχρονης λυρικής σκηνής. Εμφανίζεται τακτικά στα κορυφαία λυρικά θέατρα και φεστιβάλ διεθνώς, με πρόσφατες παρουσίες στην Κρατική Όπερα της Βιέννης, τη Μητροπολιτική Όπερα της Νέας Υόρκης, το Φεστιβάλ του Ζάλτσμπουργκ και τη Σκάλα του Μιλάνου.

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Όπερας του Βίλνιους στην πατρίδα της και έχει τιμηθεί επανειλημμένα με σημαντικά βραβεία, μεταξύ των οποίων δύο φορές με το Golden Stage Cross, το ανώτατο βραβείο για τραγουδιστές της Λιθουανίας. Έχει ανακηρυχθεί Καλύτερη Πρωταγωνίστρια στα Αυστριακά Βραβεία Μουσικού Θεάτρου το 2019, Τραγουδίστρια Όπερας της Χρονιάς από τον Opera XXI Association το 2022 και Τραγουδίστρια της Χρονιάς στα Orus Klassik το 2023. Το 2024 έλαβε το Österreichischer Musiktheaterpreis στην κατηγορία «Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής» για την εξαιρετική της συμβολή στην όπερα και τη θεατρική σκηνή της Αυστρίας, ενώ το 2025 τιμήθηκε με το θεατρικό βραβείο Der Faust για την ερμηνεία της ως Σαλώμη στην Κρατική Όπερα του Αμβούργου, καθώς και με τον τίτλο της Λυρικής Τραγουδίστριας της Χρονιάς στα Διεθνή Βραβεία Όπερας.

Η σεζόν 2025/26 περιλαμβάνει για την Γκριγκοριάν, μεταξύ άλλων, την επιστροφή της στο Teatro Real της Μαδρίτης στον ρόλο της Δυσδαιμόνας στον *Οθέλλο*, στον αναγνωρισμένο ρόλο της στην αναβίωση της *Σαλώμης* του Dmitri Tcherniakov στην Κρατική Όπερα του Αμβούργου και της Σέντα στον *Ιπτάμενο Ολλανδό* στην Όπερα του Μόντε Κάρλο. Στους επόμενους ρόλους της ίδιας σεζόν συγκαταλέγονται της Τσο-Τσο-Σαν στη *Μαντάμα Μπατερφλάι* στη Γερμανική Όπερα του Βερολίνου, της Σαλώμης και της Λαίδης Μάκμπεθ στην Κρατική Όπερα της Βαυαρίας, της Μανόν Λεσκό στο Liceu της Βαρκελώνης και της Τατιάνας στον *Ευγένιο Ονιέγκιν* στη Μητροπολιτική Όπερα

της Νέας Υόρκης και την Κρατική Όπερα της Βιέννης. Στον συναυλιακό χώρο, εμφανίζεται σε έργα όπως τα *Vier letzte Lieder* (Τέσσερα τελευταία τραγούδια) του Στράους με τη Συμφωνική Ορχήστρα της Σουηδικής Ραδιοφωνίας και το *Ρέκβιεμ* του Βέρντι με την Ορχήστρα του Κλίβελαντ υπό τη διεύθυνση του Franz Welser-Möst. Παράλληλα, συνεργάζεται εκ νέου με τον πιανίστα Lukas Geniušas σε ρεσιτάλ σε σημαντικές αίθουσες, μεταξύ των οποίων η Κρατική Όπερα του Βερολίνου, το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, η Όπερα της Ζυρίχης, η Ακαδημία της Αγίας Καικιλίας στη Ρώμη και το Teatro del Maggio Musicale στη Φλωρεντία. Επίσης, αναβιώνει την επιτυχημένη θεατρική της συναυλία *A Diva is Born* με τον πιανίστα και συνθέτη Hyung-Ki Joο στο Φεστιβάλ του Ζάλτσμπουργκ και στην Κρατική Όπερα της Βιέννης. Το πρότζεκτ αυτό, μοναδικό για την ίδια, αφηγείται την πορεία που την οδήγησε στην παγκόσμια αναγνώριση, συνδυάζοντας οπερατικές άριες με τραγούδια του Sting, της Lady Gaga και άλλων.

Η Ασμίκ Γκριγκοριάν έχει κυκλοφορήσει αρκετές ηχογραφήσεις με την Alpha Classics, μεταξύ των οποίων το πρώτο της άλμπουμ, *Dissonance*, σε συνεργασία με τον πιανίστα Lukas Geniušas, με ρομάντζες του Ραχμάνινοφ, η Συμφωνία αρ. 14 του Σοστακόβιτς, ηχογραφημένη με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα της Γαλλικής Ραδιοφωνίας υπό τη διεύθυνση του Mikko Franck, και το *Laws of Solitude*, μια ηχογράφηση των *Τεσσάρων τελευταίων τραγουδιών* τόσο με ορχήστρα όσο και με πιάνο. Συμμετέχει επίσης σε πολυάριθμες οπτικοακουστικές παραγωγές όπερας (DVD), όπως η *Ηλέκτρα* και ο *Μακμπέθ* από το Φεστιβάλ του Ζάλτσμπουργκ και η *Ρούσαλκα* από τη Βασιλική Όπερα του Λονδίνου.

Η Γκριγκοριάν έχει γίνει γνωστή στον χώρο τόσο των συναυλιών όσο και της όπερας από τότε που ξεκίνησε τη διεθνή της σταδιοδρομία με μια θριαμβευτική ερμηνεία στη *Μαντάμα Μπατερφλάι* στη Βασιλική Σουηδική Όπερα. Έκτοτε, κατακτά τον έναν ρόλο μετά τον άλλον, όπως, μεταξύ άλλων, της Σαλώμης στο Φεστιβάλ του Ζάλτσμπουργκ (περιγράφεται ως

«μια Σαλώμη που σβήνει όλες τις άλλες Σαλώμες» – *Financial Times*), διαθέσιμη πλέον και σε DVD, της Ρούσαλκα στο Royal Ballet and Opera στο Λονδίνο και στο Teatro Real στη Μαδρίτη, της Γενούφας στο Royal Ballet and Opera και στην Κρατική Όπερα της Βιέννης, και της Τατιάνας στην Κρατική Όπερα της Βαυαρίας και στη Σκάλα του Μιλάνου. Μετά τη διεθνή αναγνωρισμένη ερμηνεία της ως Σαλώμης στο Φεστιβάλ του Ζάλτσμπουργκ, επιστρέφει τακτικά σε ρόλους όπως της Χρυσοθέμιδας (*Ηλέκτρα*), των τριών κορυφαίων ρόλων σοπράνο στο *Τρίπτυχο* του Πουτσίνι, της Λαίδης Μακμπέθ (*Μακμπέθ*), της Μαρί (*Βότσεκ*) –όλα διαθέσιμα σε DVD– και της Πολίνας (*Ο παίκτης*). Ως τακτική ερμηνεύτρια στην Κρατική Όπερα της Βιέννης, έχει ερμηνεύσει τον ομώνυμο ρόλο στη *Μανόν Λεσκό*, τον ομώνυμο ρόλο στην *Τουραντότ*, καθώς και της Ελιζαμπέτας (*Ντον Κάρλο*), της Νέντας (*Παλιάτσοι*), της Γενούφας και της Τατιάνας (*Ευγένιος Ονιέγκιν*). Έχει επίσης ερμηνεύσει τον ρόλο της Μαριέττας (*Η νεκρή πόλη*) του Κόρνγκολντ και της Λίζας (*Ντάμα Πίκα*) στη Σκάλα, της Ναστάζιας (*Η μάγισσα*) στην Όπερα της Φραγκφούρτης, της Τσο-Τσο-Σαν (*Μαντάμα Μπατερφλάι*) στην Αρένα της Βερόνας, στη Βασιλική Όπερα του Λονδίνου, στη Μητροπολιτική της Νέας Υόρκης και στη Γερμανική Όπερα του Βερολίνου, της Μις Λάβετ (*Σουίνι Τοντ*) στην Όπερα του Βίλνιους, και της Σέντας (*Ο Ιπτάμενος Ολλανδός*) στο Φεστιβάλ του Μπαϊρόιτ (διατίθεται σε DVD).

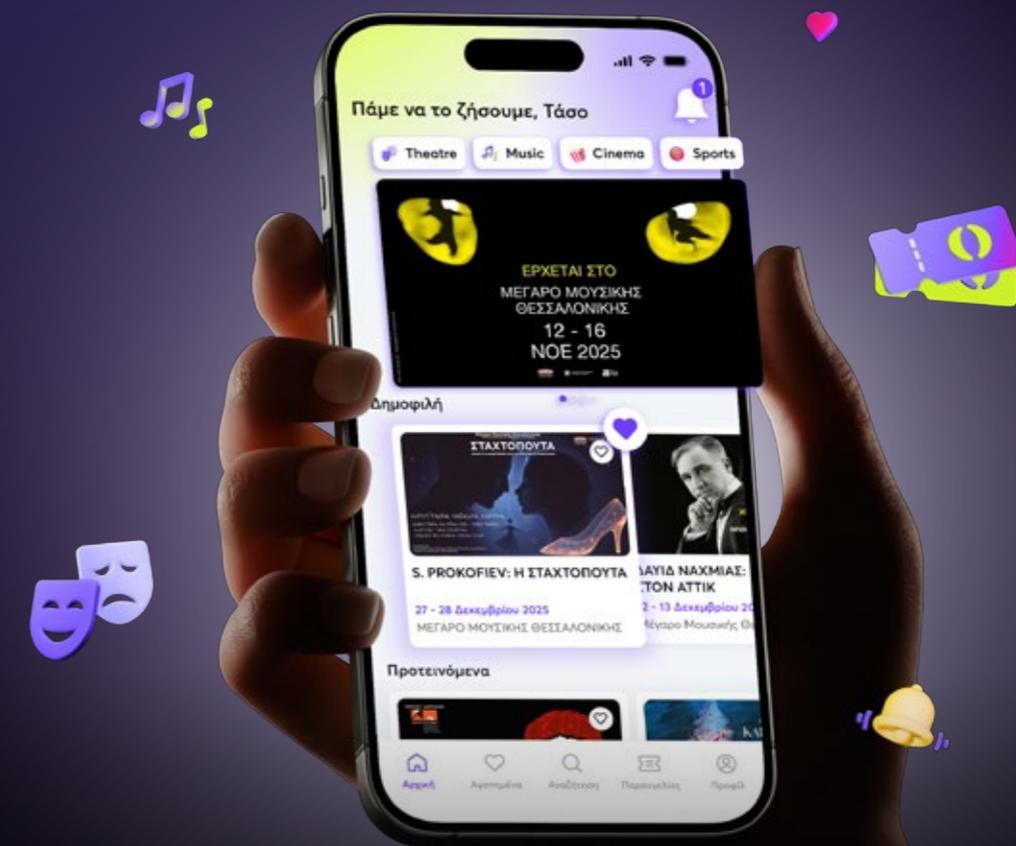
Σε συναυλίες επί σκηνής, έχει ερμηνεύσει τη Συμφωνία αρ. 14 του Σοστακόβιτς με την Ορχήστρα της Ελβετικής Ρομανδίας, τη Γερμανική Φιλαρμονική Δωματίου της Βρέμης και τη Φιλαρμονική του Ρότερνταμ, την Ενάτη του Μπετόβεν υπό τη διεύθυνση του Riccardo Muti στο Φεστιβάλ του Ζάλτσμπουργκ, το *Ρέκβιεμ* του Βέρντι στην Αίθουσα Συναυλιών Cēsis Vidzeme στη Λετονία και με την Ορχήστρα Gewandhaus στη Λειψία υπό τη διεύθυνση του Welser-Möst, καθώς και τα *Τέσσερα τελευταία τραγούδια* του Στράους με την Ορχήστρα της Αγίας Καικλίας στη Ρώμη, με τη Φιλαρμονική της Γαλλικής Ραδιοφωνίας, στο Teatro Massimo στο Παλέρμο και με τη Φιλαρμονική της Βιέννης υπό τη διεύθυνση του Gustavo Dudamel. Η Ασμίκ περιοδεύει επίσης διεθνή με τον πιανίστα Lukas Geniušas, ερμηνεύοντας πρόγραμμα τραγουδιών του Ραχμάνινοφ και του Τσαϊκόφσκι από το άλμπουμ τους με τίτλο *Dissonance*.

Η Ασμίκ συνεργάζεται με πολλούς από τους κορυφαίους μαέστρους στον κόσμο, όπως οι Gianandrea Noseda, Vasily Petrenko, Franz Welser-Möst, Yves Abel, Vladimir Jurowski, Markus Stenz, Mikhail Tatarnikov, Alan Gilbert και Michael Tilson Thomas. Συνεργάζεται συχνά και με κορυφαίους σκηνοθέτες, όπως, ενδεικτικά, οι Dmitri Tcherniakov, Romeo Castellucci, Claus Guth, Dalia Ibelhauptaitė, Christof Loy, Barrie Kosky, Alex Ollé, Peter Konwitschny, Robert Wilson και Vasily Barkhatov.

more.com

Με το νέο More.com app η πόλη ζωντανεύει στην οθόνη σου.

Φρέσκο design. Εύκολη περιήγηση. Πάντα κοντά σου.

Κατέβασε το νέο More.com app

Dmytro Popov

Ο Ουκρανός τενόρος Ντιμίτρο Ποπόφ ξεκίνησε την καριέρα του ως σολίστ στο Εθνικό Θέατρο του Κιέβου, όπου πραγματοποιήσε το επαγγελματικό του ντεμπούτο ως Λένσκι στον *Ευγένιο Ονιέγκιν*. Έγινε διεθνώς γνωστός το 2013, όταν ερμήνευσε τον ρόλο του Ροντόλφο στην *Λα Μποέμ* στη Βασιλική Όπερα του Λονδίνου. Είναι ο νεότερος καλλιτέχνης όπερας που τιμήθηκε ποτέ με τον τίτλο του «Τιμημένου Καλλιτέχνη της Ουκρανίας» (2003), με τον οποίο αναγνωρίστηκε η εξαιρετική του συμβολή στις παραστατικές τέχνες. Κέρδισε επίσης τον διεθνή διαγωνισμό Plácido Domingo Operalia το 2007.

Ο Ντιμίτρο Ποπόφ έχει ερμηνεύσει πολλούς ρόλους στα σημαντικότερα λυρικά θέατρα του κόσμου, όπως του Ροντόλφο στην *Λα Μποέμ* στη Μητροπολιτική Όπερα της Νέας Υόρκης και στην Κρατική Όπερα της Βαυαρίας, του Αλφρέντο στην *Τραβιάτα* στην Κρατική Όπερα της Βιέννης και στο Θέατρο Μαρίνσκι, του Νικιά στη *Θαΐδα* στο Teatro Regio του Τορίνο, του Πίνκερτον στη *Μαντάμα Μπατερφλάι* στην Εθνική Όπερα του Παρισιού και στο Teatro dell'Opera της Ρώμης, του Καβαρναντόσι στην *Τόσκα* και του Ροντόλφο στη *Λουίζα Μίλερ* στη Γερμανική Όπερα του Βερολίνου, του Βοντεμόν στη *Γιολάντα* στο Teatro Real της Μαδρίτης, του Μακντάφ στον *Μακμέθ* στην Εθνική Όπερα της Λυών, του Αντρέι στον *Μαζέπα* στην Όπερα του Μόντε Κάρλο και του Ρικάρντο στον *Χορό των μεταμφιεσμένων* στο Théâtre du Caritole στην Τουλούζη.

Εκτός από διακεκριμένους ερμηνευτές ρόλων, ο Ντιμίτρο Ποπόφ έχει καθιερωθεί και στον συναυλιακό χώρο, με ερμηνείες έργων όπως οι *Καμπάνες* του Ραχμάνινοφ με την Εθνική Ακαδημία της Αγίας Καικιλίας στη Ρώμη υπό τη διεύθυνση του Antonio Pappano, με τη Φιλαρμονική του Βερολίνου υπό τη διεύθυνση του Simon Rattle, με την Ορχήστρα Gürzenich της Κολωνίας και την Ορχήστρα του Παρισιού υπό τη διεύθυνση του Gianandrea Noseda, καθώς και, πιο πρόσφατα, στα BBC Proms υπό τη διεύθυνση του Mark Elder, αλλά και με τη Συμφωνική Ορχήστρα της Σουηδικής Ραδιοφωνίας και τη Φιλαρμονική του Μπέργκκεν. Άλλες σημαντικές συναυλιακές εμφανίσεις περιλαμβάνουν το *A Life for the Tsar* στο Festival Radio France στο Μονπελιέ, την *Κάρμεν* σε συναυλιακή μορφή στο Φεστιβάλ του Βερμπιέ, καθώς και πολυάριθμες εμφανίσεις ως σολίστ τενόρος στο *Ρέκβιεμ* του Βέρντι στα BBC Proms, στο Φεστιβάλ του Τάγγκλιουντ,

με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα Γκραν Κανάρια, στην Εθνική Όπερα της Λετονίας, σε σκηνοθετημένη παραγωγή στην Κρατική Όπερα του Αμβούργου και σε ευρωπαϊκή περιοδεία υπό τη διεύθυνση του Θεόδωρου Κουρεντζή.

Ως καταξιωμένος καλλιτέχνης ηχογραφήσεων, ο Ποπόφ κυκλοφόρησε πρόσφατα το ντεμπούτο σόλο άλμπουμ του *Hymns of Love* με την Orchid Classics, ηχογραφημένο με τη Γερμανική Συμφωνική Ορχήστρα του Βερολίνου. Συμμετέχει επίσης στην ηχογράφιση της *Γιολάντα* του Τσαϊκόφσκι με την Ορχήστρα Gürzenich της Κολωνίας, που κυκλοφόρησε από την OEHMS Classics (2015), καθώς και στις *Καμπάνες* του Ραχμάνινοφ με τη Φιλαρμονική του Βερολίνου υπό τη διεύθυνση του Simon Rattle, που κυκλοφόρησε από την EMI (2013). Συνεργάζεται τακτικά με διακεκριμένους μαέστρους, όπως οι Antonio Pappano, Mark Elder, Andris Nelsons, Andrés Orozco-Estrada, Gianpaolo Bisanti, Carlo Rizzi, Thomas Søndergård, Vladimir Jurowski και Θεόδωρος Κουρεντζής, καθώς και με κορυφαίους σκηνοθέτες, μεταξύ των οποίων οι Dmitri Tcherniakov, Paul Curran, Peter Sellars, Calixto Bieito και Robert Wilson.

Πρόσφατες σημαντικές εμφανίσεις του περιλαμβάνουν την *Τραβιάτα* στη Μητροπολιτική Όπερα της Νέας Υόρκης και στην Κρατική Όπερα της Βιέννης, τη *Γιολάντα* στην Εθνική Όπερα του Παρισιού και την Κρατική Όπερα της Βιέννης, την *Τόσκα*, τη *Νόρμα* και την *Λα Μποέμ* στην Όπερα της Δρέσδης, τον ρόλο του Πρίγκιπα στη *Ρούσαλκα* στην Όπερα της Κολωνίας, στην Κρατική Όπερα της Βαυαρίας και στη Νορβηγική Όπερα, τον *Χορό των Μεταμφιεσμένων* στη Γερμανική Όπερα του Βερολίνου, τη *Μαντάμα Μπατερφλάι* στο Teatro dell'Opera της Ρώμης και το Teatro Petruzzelli στο Μπάρι, καθώς και την *Κάρμεν* στην Όπερα της Κολωνίας, στην Κρατική Όπερα της Βιέννης, στο Φεστιβάλ Όπερας του Γκλάιτμπορν και στο Teatro di San Carlo στη Νάπολη. Στις κορυφαίες στιγμές της σεζόν 2025/26 περιλαμβάνονται η αναβίωση της γνωστής παραγωγής της *Γιολάντας* στην Κρατική Όπερα της Βιέννης, καθώς και της *Μαντάμα Μπατερφλάι* στη Γερμανική Όπερα του Βερολίνου και στη Βασιλική Σουηδική Όπερα. Στον συναυλιακό χώρο, εμφανίζεται στις *Καμπάνες* του Ραχμάνινοφ με τη Φιλαρμονική της Βαρσοβίας, καθώς και σε γκαλά στο Μέγαρο Μουσικής της Βιέννης με την Eilina Garanca.

Modestas Pitrenas

Ο Μοντέστας Πιτρένας είναι ένας από τους πλέον καταξιωμένους και αναγνωρισμένους νέους Λιθουανούς μαέστρους. Από τη σεζόν 2018/2019 είναι Κύριος Αρχιμουσικός της Συμφωνικής Ορχήστρας και του Θεάτρου του Σανκτ Γκάλεν. Πρώην Αρχιμουσικός της Συμφωνικής Ορχήστρας του Κάουνας στη Λιθουανία και πρώην Εθνικός Μουσικός Διευθυντής της Εθνικής Όπερας της Λετονίας στη Ρίγα, είναι σήμερα Κύριος Αρχιμουσικός και Καλλιτεχνικός Διευθυντής της Εθνικής Συμφωνικής Ορχήστρας της Λιθουανίας στο Βίλνιους.

Το 1995 σπούδασε στο Mozarteum (Universität Mozarteum Salzburg) και αποφοίτησε από τη Λιθουανική Ακαδημία Μουσικής στη διεύθυνση χορωδίας και στη διεύθυνση συμφωνικής ορχήστρας και όπερας. Το 2003 κέρδισε το Α΄ Βραβείο, το χρυσό μετάλλιο και το ειδικό βραβείο της Φιλαρμονικής Ορχήστρας της Σιλεσίας στον 7ο Διεθνή Διαγωνισμό Grzegorz Fitelberg για διεύθυνση συμφωνικής ορχήστρας στο Κατοβίτσε της Πολωνίας, γεγονός που του έδωσε τη δυνατότητα να εμφανίζεται ως προσκεκλημένος μαέστρος με τις κορυφαίες πολωνικές ορχήστρες. Από το ίδιο έτος διδάσκει Διεύθυνσης Ορχήστρας στην Ακαδημία Μουσικής και Θεάτρου της Λιθουανίας.

Τα τελευταία χρόνια, ο Μοντέστας Πιτρένας έχει διευθύνει πλήθος συμφωνικών προγραμμάτων και παραστάσεων και δραστηριοποιείται ενεργά στον χώρο της όπερας. Στο ρεπερτόριό του περιλαμβάνονται οι όπερες *Κάρμεν* του Μπιζέ, *Το ελι-*

ξίριο του έρωτα του Ντονιτσέτι, *The Little Prince* της R. Portman, *Love and Other Demons* του P. Eötvös, *Ρέκβιεμ* του Βέρντι, *Σαλώμη* του Στράους, *Βαλκυρίες* και *Ο Ιπτάμενος Ολλανδός* του Βάγκνερ, *Βέρθερος* του Μασνέ, *Ντάμα Πίκα* του Τσαϊκόφσκι, *Αΐντα* του Βέρντι, καθώς και πολλά ακόμη έργα. Συνεργάζεται με διακεκριμένους σολίστ διεθνούς κύρους, μεταξύ των οποίων οι τραγουδιστές Asmik Grigorian, Matti Salminen, Jaakko Ryyhänen, Aleksandrs Antonenko, Egils Silins, Ain Anger, Inga Kalna, Kristine Opolais και Pretty Yende. Τον Μάιο του 2009 προσκλήθηκε να διευθύνει τη σόλο συναυλία της παγκοσμίου φήμης σοπράνο Violeta Urmana στην Εθνική Φιλαρμονική της Λιθουανίας.

Ο Μοντέστας Πιτρένας υπήρξε μουσικός διευθυντής της νέας παραγωγής του *Τρίπτυχου* του Πουτσίνι στην Εθνική Όπερα της Λετονίας, καθώς και της παραγωγής *Let's Dance Bach* στην Εθνική Όπερα της Πολωνίας (Teatr Wielki, Βαρσοβία). Έκανε το ντεμπούτο του ως μουσικός διευθυντής στον *Μαγικό αυλό* του Μότσαρτ στην Όπερα της Κολωνίας, στο *Τρίπτυχο* του Πουτσίνι στη Γερμανική Όπερα του Ρήνου (Ντίσελντορφ) και της νέας παραγωγής του *Κουρέα της Σεβίλλης* του Ροσίνι στην Εθνική Όπερα της Λετονίας, καθώς και στο Σανκτ Γκάλεν, όπου διηύθυνε τις όπερες *Σαλώμη* και *La Wally*. Η πιο πρόσφατη παραγωγή του ήταν η όπερα *Μανόν Λεσκό* στην Όπερα της Φραγκφούρτης, με πρωταγωνίστρια την Asmik Grigorian.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης αποτελεί τον σημαντικότερο και ιστορικότερο φορέα συμφωνικής μουσικής στη Βόρεια Ελλάδα και έναν από τους μείζονες πολιτιστικούς οργανισμούς της χώρας. Ιδρύθηκε το 1959 από τον σπουδαίο συνθέτη και αρχιμουσικό Σόλωνα Μιχαηλίδη, και σήμερα το καλλιτεχνικό δυναμικό της ανέρχεται σε 110 μουσικούς.

Με δεδομένο τον δημόσιο χαρακτήρα της, η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης υπηρετεί την υψηλής ποιότητας μουσική δημιουργία και διασφαλίζει την πρόσβαση των πολιτών σε αυτήν μέσα από μια ποικιλία δράσεων που συμπεριλαμβάνει συμπράξεις με κορυφαίους καλλιτέχνες της Ελλάδας και του κόσμου, στήριξη της ελληνικής μουσικής δημιουργίας και των ταλαντούχων νέων Ελλήνων μουσικών, αλλά και πλήθος εκπαιδευτικών και κοινωνικών προγραμμάτων.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης είναι το συμφωνικό σχήμα της χώρας με τη σημαντικότερη διεθνή δισκογραφική παρουσία, ηχογραφώντας συστηματικά με παγκόσμιας ακτινοβολίας εταιρείες, όπως η Deutsche Grammophon, η EMI, η BIS Records, η Berlin Classics, η Naxos και η Da Vinci Classics, μεταξύ άλλων. Οι ηχογραφήσεις της έχουν λάβει βραβεία και διθυραμβικές κριτικές σε όλο τον κόσμο, καθιστώντας την Κ.Ο.Θ. πρέσβειρα του ελληνικού πολιτισμού και της ελληνικής μουσικής δημιουργίας στο εξωτερικό.

Η διεθνής παρουσία της Κ.Ο.Θ. περιλαμβάνει και επιτυχημένες εμφανίσεις σε Βιέννη, Βερολίνο, Μόναχο, Πεκίνο, Σόφια, Βελιγράδι, Βουκουρέστι, Πράγα, Τάλιν, Πάρνου, Βαλένθια, Ρώμη, Φλωρεντία, Πιστόια, Μασσαλία, Στρασβούργο, Κλερμόν Φερράν, Σκόπια, Φιλιππούπολη και Κύπρο, ενώ στον κατάλογο των καλλιτεχνών που έχουν συμπράξει μαζί της συμπεριλαμβάνονται οι Luciano Pavarotti, Plácido Domingo, José Carreras, Elina Garanča, Aram Khatchaturian, Thomas Sanderling, Mstislav Rostropovich, Vladimir Ashkenazy, Maxim Shostakovich, Aldo Ciccolini, Ivo Pogorelich, Paul Badura-Skoda, Yefim Bronfman, Leonid Kogan, Λεωνίδας Καβάκος, Salvatore Accardo, Gil Shaham, Daniel Hope, Julian Rachlin, Natalia Gutman, Mischa Maisky, Alexandre Desplat, Michael Nyman, Ian Gillan, June Anderson, Marcelo Álvarez, Thomas Hampson, Ludovic Tézier, Patrick Gallois, Avi Avital, Οδυσσέας Δημητριάδης κ.ά.

Σημαντικές προσωπικότητες της ελληνικής μουσικής έχουν αναλάβει τη διεύθυνση της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης, με πρώτο τον ιδρυτή της Σόλωνα Μιχαηλίδη και στη συνέχεια τους Γιώργο Θυμή, Άλκη Μπαλτά, Κάρολο Τρικολίδη, Κοσμά Γαλιλαία, Κωνσταντίνο Πατσαλίδη, Λεωνίδα Καβάκο, Μίκη Μιχαηλίδη, Μύρωνα Μιχαηλίδη, Αλέξανδρο Μυράτ, Γεώργιο Βράνο και Ζωή Τσόκανου. Σημερινός Διευθυντής της Κ.Ο.Θ. είναι ο Σίμος Παπάνας και βασικός Αρχιμουσικός της ο Leo McFall.

Οι μουσικοί της Κ.Ο.Θ.

ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ Κ.Ο.Θ.

Leo McFall

Α΄ ΒΙΟΛΙΑ

Εξάρχοντες

Σίμος Παπάνας
Αντώνης Σουσάμογλου

Κορυφαίοι Α΄

Γιώργος Πετρόπουλος
Θοδωρής Πατσαλίδης

Tutti

Εύη Δελφινόπουλου
Άκης Αρχοντής
Μαρία Σπανού
Ευτυχία Ταλακούδη
Χριστίνα Λαζαρίδου
Γιώργος Γαρυφαλλάς
Έκτορας Λάμπας
Στράτος Κακάμπουρας
Κωνσταντίνος Καμπάντας
Κωνσταντίνος Παυλάκος
Ευαγγελία Χατζηπέτρου
Ευαγγελία Κουτσοδήμου

Β΄ ΒΙΟΛΙΑ

Κορυφαίοι Α΄

Ανθούλα Τζίμα
Ανδρέας Παπανικολάου

Κορυφαίοι Β΄

Αλκέτας Τζιαφέρης
Ντέιβιντ-Αλεξάντερ Μπόγκοραντ

Tutti

Θανάσης Θεοδωρίδης
Δέσποινα Παπαστεργίου
Isabelle Both
Ευαγγελία Κουζώφ
Πόπη Μυλαράκη
Ελευθέριος Αδαμόπουλος
Μαρία Εκλεκτού
Γιώργος Κουγιουμτζόγλου
Μιγκέλ Μιχαηλίδης
Ίγκορ Σελαμαζίδης
Ίγνα Συμονίδου
Αναστασία Μισυρλή
Νίκος Τσανακάς
Ιρέν Τοπούρια

ΒΙΟΛΕΣ

Κορυφαίοι Α΄

Νεοκλής Νικολαΐδης
Χαρά Σειρά

Κορυφαίοι Β΄

Αντώνης Πορίχης
Αλεξάνδρα Βόλτση

Tutti

Φελίτσια Ποπικά
Ειρήνη Παραλίκα
Χρήστος Βλάχος
Κατερίνα Μητροπούλου
Δημήτρης Δελφινόπουλος
Ρόζα Τερζιάν
Δημοσθένης Φωτιάδης
Πάυλος Μεταξάς
Αθανάσιος Σουργκούνης
Ρενάτο Δαμονίτσα
Αντώνιος Τζιβένης

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Κορυφαίοι Α΄

Απόστολος Χανδράκης
Ντμίτρι Γκουντίμοβ
Βασίλης Σαΐτης

Κορυφαίοι Β΄

Λίλα Μανώλα

Tutti

Δημήτρης Πολυζωίδης
Γιάννης Στέφος
Χρήστος Γρίμπας
Μαρία Ανισέγκου
Δημήτρης Αλεξάνδρου
Ιωάννα Κανάτσου
Ζόραν Στέπιτς
Μυρτώ Ταλακούδη
Ματέο Σεστάνι

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Κορυφαίοι Α΄

Χαράλαμπος Χειμαριός

Κορυφαίοι Β΄

Γιάννης Χατζής

Tutti

Ειρήνη Παντελίδου
Μιχάλης Σαπουντζής
Γιώργος Πολυχρονιάδης
Κωνσταντίνος Μάνος
Ευθύμιος-Θεοφάνης Τηλιγάδας

ΦΛΑΟΥΤΑ

Κορυφαίοι Α΄

Νικόλαος Δημόπουλος
Όθωνας Γκόγκας

Κορυφαίοι Β΄

Γιάννης Ανισέγκος
Μάλαμα Χατζή

ΟΜΠΟΕ

Κορυφαίοι Α΄

Δημήτρης Καλπαξίδης
Δημήτρης Κίτσος

Κορυφαίοι Β΄

Γιάννης Τσόγιας-Ραζάκοβ
Παναγιώτης Κουγιουμτζόγλου

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κορυφαίοι Α΄

Γεώργιος Καραγκούνης

Κορυφαίοι Β΄

Αλέξανδρος Σταυρίδης
Αλέξανδρος Μιχαηλίδης

Tutti

Βασίλης Καρατζίβας

ΦΑΓΚΟΤΑ

Κορυφαίοι Α΄

Γιώργος Πολίτης
Κωνσταντίνος Βαβάλας

Κορυφαίοι Β΄

Μαρία Πουλιούδη
Ρέα Πικίου

Tutti

Μαλίνα Ηλιοπούλου

ΚΟΡΝΑ

Κορυφαίοι Α΄

Τραϊανός Ελευθεριάδης
Τραϊανός Παπαδόπουλος

Κορυφαίοι Β΄

Παντελής Φειζός
Άγγελος Κοσκινάς

Tutti

Δημήτρης Δεσποτόπουλος
Ελευθέριος Γκρούνης
Ανδριάντα Σους

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Κορυφαίοι Α΄

Γρηγόρης Νέτσκας
Δημήτρης Γκόγκας

Κορυφαίοι Β΄

Γιώργος Λασκαρίδης

Tutti

Δημήτρης Κουρατζίνος
Κωνσταντίνος Γκιαβούρης

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Κορυφαίοι Α΄

Φιλήμων Στεφανίδης
Αθανάσιος Ντώνες

Κορυφαίοι Β΄

Γιώργος Κόκκορας
Σπύρος Βέργης

Tutti

Χρήστος Γιάκκας

ΤΟΥΜΠΑ

Κορυφαίοι Β΄

Πάυλος Γεωργιάδης

ΤΥΜΠΑΝΑ

Κορυφαίοι Α΄

Δημήτρης Βίττης
Βλαντιμίρ Αφανάσιεβ

ΚΡΟΥΣΤΑ

Κορυφαίοι Β΄

Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος
Πανάγιω Καραμούζη

Tutti

Σωκράτης Τρουμπσίδης

ΑΡΠΑ

Κορυφαίοι Α΄

Κατερίνα Γίμα

ΠΙΑΝΟ

Κορυφαίοι Α΄

Μαριλένα Λιακοπούλου

ΕΦΟΡΟΣ Κ.Ο.Θ.

Ανδρέας Παπανικολάου

ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΕΦΟΡΟΣ Κ.Ο.Θ.

Μαρία Σπανού

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Η Alpha Bank, αναγνωρίζοντας ότι ο Πολιτισμός είναι αναφαίρετο δικαίωμα όλων, στηρίζει την ισότιμη πρόσβαση στην πολιτιστική ζωή μέσα από την πρωτοβουλία “Πολιτισμός για όλους”.

Συεργάζεται με το **ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ** για τη δημιουργία προϋποθέσεων που εξασφαλίζουν την καθολική πρόσβαση ατόμων με αναπηρία σε θεάματα και εκδηλώσεις.

Μέσω της πρωτοβουλίας “Πολιτισμός για όλους”, η Alpha Bank σχεδιάζει και αναπτύσσει προγράμματα που συμβάλλουν στην άρση των ανισοτήτων στην πολιτιστική ζωή, καλλιεργώντας συνθήκες αλλά και συνείδηση κοινωνικής ενσωμάτωσης.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Χρίστος Γαλιλαίας

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ευγενία Αλεξανδροπούλου-Αιγυπτιάδου

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Εμμανουήλ Ασπασίδης

ΜΕΛΗ

Βασίλειος Γάκης

Δήμητρα Καρυοφύλλη-Κωνσταντινίδη

Λένα Κουλούρη-Τορνιβούκα

Αμαλία Τσαμπάζη

Κυριάκος Χαμουζάς

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Αντώνης Γυφτόπουλος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ-ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

Μηλίτσα Χασάπη

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Απόστολος Ανδριάς

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ MARKETING

Πρόδρομος Μοναστηρίδης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Μαρίνα Ζάβαλη

Υποδιευθυντής Προγραμματισμού & Παραγωγής

Παναγιώτης Κουντούρης

Προϊσταμένη Τμ. Οργάνωσης & Εκτέλεσης Παραγωγής

Μαρία Ροδοκαλάκη

Stage Manager Μαρίνα Κωνσταντινίδου

Ηχολήπτης Τριαντάφυλλος Ζαχαριάδης

Φωτιστής Άγγελος Τενεκετζής

Αυτοματισμοί Σκηνής Εμμανουήλ Τράγιας

Τεχνικός Σκηνής Ντάβιντ Προκοπίου

Φροντιστής Σκηνής Ία Τσχομελίτζε

Τεχνικοί Γενικών Καθηκόντων

Μάρκος Προκοπίου, Νεκτάριος Μαστρογιαννίτης

Γραφείο Χώρων Κοινού Σταμάτης Ραπανάκης

Γραφείο Marketing & Χορηγίων Άννα Κυριακίδου

Επιμέλεια Κειμένων Χάιδω Παπαβασιλείου

Επιμέλεια Εντύπου Ελένη Κανάκη

Σχεδιασμός Εντύπου Cloudprint

Εκτύπωση Εντύπου Printfair

Επίσημος Χορηγός
Φιλοξενίας
Μεγάρου Μουσικής
Θεσσαλονίκης

GRAND
HOTEL
PALACE

freelance

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΓΑΡΟΥ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Υπό την εποπτεία του ΥΠ.Π.Ο.

www.tch.gr